

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ב:י] (ב) [עיי' חוס']
לקמן יד. ד"ה אהמיה.
(ג) לקמן טז: (ד) מנחם ל:
ע"ש, (ה) גירסת הערוך
נעדר. פ"ה ש:
(ו) [קדושין ל:י] (ז) [ד"ב
טז:] (ח) כ"א: כאלמנעין.
(ט) פ"ה כלאים, י' [דף י:י].
(כ) [עיי' חוספות קדושין ל:
ד"ה וקן וי']

הגהות הב"ח

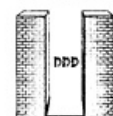
(א) תום' ד"ה חזר וטו'
דחזר לעיל. נ"ב דף ו'
ע"ב: (ב) ד"ה מה וטו'
שכן פרעמו. נ"ב ע"י לעיל
דף ו': (ג) ד"ה אלימא וטו'
מהרדעי. נ"ב לעיל סוף
דף ו':

גליון הש"ס

גמ' ר"א לבלאים התיירו.
עין לקמן דף נג ע"א
תודיה חלו:

רבינו חננאל

מחורב: **חנה שריד** בן. ששה
בן **חנה** פתח וחלונות סביב
סביב חורב ונלבד **שיה** בין
לפתח יותר מכדי פתח חלמה עומד
מחורב על הפוך בעין וע"י דליכה
זורת פתח כבולו: **שיסח**.
פתחן שומני. ל"א פתחן מקוקלן
שמתוכן מיקון כמו זקן אשמי¹
חסר מחורב: **שיסח**. מוחות שנחלו
אנייהם מכלן ומכלן אכן יולאח ואכן
ננחת ואין זו זורת פתח: **שיסר**.
שני טלס בין לפתח בין הפתח חלם
כל הכותל חלוק פתח על ראשו חיה

[illegible]

עומד מרובח על הפרץ,
משום דפתחים הללו
פיתחי שימאי נינהו, דליה

לה תקרה או משקוף. פיי שיאמי אל א"י שהיא ארץ בן נט. ואף ר' יוחנן סבר לה להא דרב, דאמר הרחב מעשר אמות א"ע"ס שיש לו צורה

רבי יוחנן בשבת נח חי בית היה דרש
מרוצה היינו מדברי רב דאמר בית
האמר רבי יוחנן בשבת דלא מהני

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

אפסויה לרין למעט. אפילו יש לו זרות פסח: **מדברי רבינו.** רב דאמר זרות פסח לא הניח: **שרוב פסחים.** בארבע דפסחיה: **אינה ניסרת בלור פסח.** ואפילו פסחים קטנים מעשר כי היכי דלא מהניא זרות פסח לשויה יתר מעשר פסחא לא מהני גמי לפרוך מרובה על העומד בפסחים קטנים: **מה ליותר**

מעשר. דין הוא שלא יענין גורם פסח
 נ שכן חמור אסורו שלא הותר
 בשום מקום בשבת ופאלין בפסח
 ביראות ולחיבא דריבי מאלר דאמר
 דב' שני (לקמן פ: ו) ודיינין כמלא שני
 דקוח של ג' ג' בקר דאלין שני שני
 דאמר דל פרה אמה ושני שליש אמה:
האמר בפרק מרובע על העמוד.
 בפרגוט של עשר או פחות שהרי הותר
 בפסח ביראות ופאלין דריבי מאלר
 דהחמירי דריבי ופאלין דריבי מאלר

למעט אמר רב יוסף שרובה פתחים וחלונות הפתח מ"ט הואיל ויווה ופרוץ מרובה על העצם יותר מעשרה האומר כי הפתח אף פרוץ מרובותו כחצר אינו נותר בצו

מערש האוסר במבוי
פסי ביראות לר"מ תא
העומד האוסר בתצר
ביראות לדברי הכל לר
הללו שרובן פתחים
שיהא עומד מרובה על
אימא שריבה בהן פ
שיהא עומד מרובה על
כי תניא ההיא כפיתתה
שימאי פליגי בה רב
אמר דלית להו שקפ

תקרה אף ר' יוחנן
רבין בר רב אדא א"ר
אחר מבקע בית חזויו
בארכי עינות השדר
ובא מעשה לפני חכ
כלאים ואמר ר"ל כד
כלאים יכך התירו לו
אמר *לכלאים התירו
התירו לו במאי עסס
והאמר בר חסדא ציוו
הצד לא עשה ולא כלל
אילימא בעשר בהא לי
אלא לאו ביתר מעשר
הצד וברב חסדא קא
אדר' יוחנן ורמי דריש
דאמר ריש לקיש משו

אית ליה דרב חסדא וקאבר כי אמר רב חסדא לשנת חבל לכלאים אפילו מן הנד היו לורת פתח דשנת חמור מכלאים:

שם לשמות וכן נשירא ועוד דנשירא אין להמיר כמו בחצר שמוקף לענין שבת במפולס דהיינו ב' מחילות דב' מחילות לענין שבת הי' פריך שפיר בזה לימא רבי יוחנן בשבת לא דבב' מחילות אין לחז

רבי יוחנן בשם ר' חייא בר אבא דרבי יוחנן בריה דרב לואי דרבי יוחנן בריה דרב לואי דרבי יוחנן בריה דרב לואי

24.

איפסא טא. כלומר מי מהניא זרות הפסח בגזירה וקשיא לה"ת דהא זרות הפסח הוי קנה מבאן וקנה מבאן וקנה על גבייהן דל קנה דעל גבייהן לימכר בקנה דמבאן ומבאן דהוי כלמי משאו וי"ל דמכביעא ליה היכא דלח מהני למי כמו במשולש או בית מעשר דבני זרות הפסח או לר' יצחק

דבעי לחי רוחב ג' ובעי מימיוקמא
נמי כירימא דמימי: **מַעְשֵׂר** שרובה
פתחם וזלזלות. ופסחום **מַעְשֵׂר** דלא
ביתר מעשר אפילו בעומד מרובה
אתניה רב לר'ך למעט וד' דפטומה
איידי דמשני דלרין מודה רב דמהני
זורת הפסח (ה) ודמחיל עליו" הלכה
כח'ק וקדיל דמהני ב'ין אב אפילו
מחלה רביעי' יש ללמוד דלא מהני
זורת הפסח י' הי' דלא מהני ב'ין
מעשר אפילו בפתחם וזלזלות דלא

למנוחיהם ולבניהם ונעמד על ד' מחילות דמחילה אחת ביתר מעשר הוי כמו פרוך מרכוב דד' מחילות מהה שזאוקר ביתר מעשר מטוס דלא מקריק פסח ולא מהני ליה אורת הפסח לא לפרוך מרכוב מד' רוחות לא יועיל אורת הפסח דפתחה דד' רוחות לא ענדי זינגי אבל

בן לא התרת בו אצל
בן בפרוץ מרובה על
שכן התרת אצל פסי
אמ מסייע ליה ^דפנות
חלונות מותר ובלבד
פרוץ שרובן ס"ד אצל
חיים וחלונות ובלבד
הפרוץ אמר רב כהנא
שימאי ^גמאי פיתחי
יחומי ורב יוסף חד
יחד אמר דלית להו

דכאן איינר צוקעגן שהיז כרמלים
לייזאן מאן פלעגן שלג וועלן זורט
הפחה צוזאמערטן לערן און און
קסא דאס רב יוסף פאר לעיל אפילו
געשט האטל ופרוץ מרובא ואפילו
כללע צוקעגן אפילו דומיא דיתר
מעשר דאסר אפילו כללע צוקעגן
ממזמית מרבי יוחנן דאיינר צוקעגן
אי"כ מה פרוץ צהא ליתא ר' יוחנן כיון
דרב יוסף סגר הדין דאין לחוש
לדברי רב יוסף האטל ונחמא וא"ת
האטל ומהיז זורט הפחה מכל ד'
רוחות אי"כ גבי פסי ביירות למה
האזרען צוזאכענע ווייזן ולח אי שרי
אלע צעכענע פון לר"מ זיין ל' יהודה
היה להם לעשות ד' קונדסין חומרה
על גבוין לרב געשט ונחמתי ביאר
מעשר ובגי שיינא און אחאי זיך
שטען צעכענע פון למעלע מה און הויס

היה מתקיים כל כך משום דאחז גמלי ושדו ליה וגם בקל יכול ליפול

בנות שאינה מזוהה לפי שהיו צריכין להגביהו מן הגמלים הנכנסים
דירה ורצ"ב"א מפרש והלא לא איירי בד' דפנות וה"ס כך החירו
בד' מחיצות לענין כלאים ובכלאים אין חילוק בין ד' לד' והשתא
אם פרוץ מרובה והער מקווי מפרש דהיי פירושא בזה לימא

ה' לרב יוסף אסור אפילו ע"י זרות הפסח דאית ליה בניו אב:

הכא

עין משפט
גר מצוה

במא א טור איז ס' שטג:
ס ב מ"י פט"ו מהל' שבת
הלכה נח סג פשוט
דרכנ א טוש"ע איז ס' שטג
שטג פשוט י וס' שטג
פשוט כו:
מא ב מ"י פט"ו מהל' שבת

הלכה לה קמוג שם טושי"ע
ח"ח פ"י שם טע"ף יא:

מוסף דע"י

פיתחי שימאי. מקולקלין
אשמים, כמו זקן אשמי
לדמיון בקדושת (לג)
תנחות (לג). שקפי,
עליונה. לא שקפי
אשקופה עליונה, חקרה
שלין הכים מקורה (שס).

רבינו חננאל (המסד)

הפתח	צריך למעט,
דצורה	הסתח ביותר
מעשה	אינה ניתרת.
ואמרינן	מעשה באחד
מבקעת	בית תורחן שנעץ

קונטרס ב' פתח
השדה כעצין דאמין.
דיבין אילו קונטרס קנס
זה אצל זה כפחות מג'
שמים כדי שיהיה כמו
מחצה, ומחל וזמרה
בעליון בשביל שלא
יושמו ויפלו וולחי מקום
החתה. ואמר ריש לקיש
בשם שחא מחצה
לכלאים קד' היא מחצה
לשבת. ור' יוחנן אמר
לכלאים החתור ולא
לשבת. במאי עסקין, א'
היה כעשה מחתור אי
הצד. כלומר העמיד
מחוות בלא חתירה אלא
היה חתור וקד' היה

[illegible]

מביהן, ובדרך חסדא
מליגי, דאמר העושה
נזרת הפתח מן הצד לא

צשה כלום, ר' יוחנן אית
לית דרב חסדא, ר"ל לית
לית. וביון דאסיקנא
רבפתח מן הצר פליגי
אמרי איני והאמר ר"ל
אשום ר' יהודה בן חנינא